

V AKCI INTERBRIG III.

JILJÍ KOCIAN

Jiljí Kocian

**V AKCI
INTERBRIG III.**

OBSAH

DÁMA S PSÍKEM	4
VRAŽDIT SE NEMÁ!	46
CESTA BÍLÉ SMRTI	83
MEZINÁRODNÍ PUZZLE	101
PLACEBO FORTE	122
BEZ NÁZVU A SLITOVÁNÍ	147
VRAŽDY HRANICE NEZNAJÍ	166
O AUTOROVI	198
COPYRIGHT	199

DÁMA S PSÍKEM

Natáhli si gumové masky se dvěma otvory pro oči a jedním větším pro ústa. První dal znamení. Beze slova se zvedli a opatrnými, plíživými kroky postupovali podél kamenné zdi. Nad jejich hlavami se rýsovala osvětlená silueta baňaté zámecké věže.

Tma, panující dole v parku, obě postavy bezpečně kryla alespoň do doby, než dosáhly zadních dvířek ponuré jednoposchoďové budovy.

Malá sodíková lampa, připevněná nad klenutím dvířek pobitých pásovinou, svítila nepřetržitě celou noc. První ze zakuklenců vstoupil do osvětleného kruhu a pár vteřin cosi kutil s mechanismem bytelného zámku. Po sotva slyšitelném šramotu se dveře otevřely a postavy v černých přiléhavých rolácích vnikly do spoře osvětlené chodby. Druhý vetřelec dvířka tiše zavřel a uzamknul zámek.

V černých teniskách našlapovali po dlaždicích dlouhé chladné chodby, končící dubovými kazetovými dveřmi. Ty vypadaly nepřístupně. Opět bylo na prvním maskovaném muži, aby si s nimi poradil. Učinil tak s chladnokrevnou lehkostí. Za dveřmi bylo úzké schodiště. Oba lupiči spěchali po točitých schodech. Nahoře se jim otevřela menší chodbička. Asi tak v jejím středu se nacházelo cosi, co vypadalo jako ocelové futro bez dveří. Zakuklenci zůstali stát. První udělal němé gesto a otočil se k druhému. Ten již klidnými a

obratnými pohyby vyndával obsah tašky, kterou doposud nesl přes rameno. Nacvičenými tahy spojil nohy stativu s ocelovou rozpěrou. Nechal postupně vklouznout jednotlivé kovové „doutníčky“ do svislé tyče a pevně je dotáhl. Každá z těchto ocelových „cigár“ vlastnila jisté cílové zařízení.

Muž poklekl a soustředěně ohledával určitá místa na pravé liště onoho prázdného rámu. Poté začal patku stativu velmi opatrně posunovat dopředu. Dělal to tak pomalu, že k posunutí o dvacet centimetrů potřeboval patnáct minut.

Druhý jej němě pozoroval. Pouze bezděčné pohyby prozrazovaly, jak velkému vnitřnímu napětí se pokouší vzdorovat.

Konce kovových „doutníčků“ se rozzářily. První vetřelec naznačil z pokleku druhému, že se má proplazit vlevo od jeho podivného přístroje. Ten to provedl s největší obezřetností a ocitl se v malém ateliéru, kde měl být podle předem dodaných informací restaurován slavný Rubens.

S bušícím srdcem se přesvědčil, že se skutečně jedná o popsany obraz nedozírné ceny. Ve vítězném gestu zvedl směrem k čekajícímu kolegovi palec, ukrytý v tenké černé rukavici.

Uvolnil plátno ze stojanu a stočil ho do ruličky. Zpětný průlez ochranným rámem proběhl bez problémů. Jakmile se postava se svinutým plátnem protáhla kolem kovového stativu, odstranil jej první zakuklenec opět velmi opatrně ze zářícího pole bezpečnostního alarmu a složil do transportní tašky.

Sestoupili, otevřeli a zamknuli kazetové dveře, spojující schodiště s dlouhou temnou chodbou. Vstupními dvířky opatrně vyklouzli do chladivé noci. První z maskovaných zlodějů potřeboval ještě pár vteřin na jejich opětné uzamčení. Poté oba pohltila temnota zámeckého parku.

Bylo krátce před pátou, když se bzučák, zabudovaný ve stropě nad pultem starožitnictví, decentně rozezvučel a do krámu vešel mladý muž s nějakou mokrou úpravou krátce střižených tmavých vlasů. V bílém triku BASKETBALL CAMP, doplněném známým logem firmy Nike, sportovních teplácích a teniskách od Adidasu, vypadal spíše jako aktivní sportovec, nežli student akademie výtvarných umění, čímž ve skutečnosti opravdu byl.

Starožitník Jaromil Blažek vykoukl nedočkavě za masivní mosaznou pokladnou z doby Masarykovy první republiky a ulehčeně si oddychl. Návštěvníka znal a měl s ním dojednanou schůzku. Právě s tímhle mladíkem jej totiž před jistým časem a zcela plánovitě seznámila jeho atraktivní a důmyslně vynalézavá manželka. Nešlo totiž o nic menšího, než sehnat osobu, schopnou a ochotnou přemalovat obraz, nazvaný Portrét dámy s psíkem, jehož nesporným autorem nebyl nikdo menší než Petrus Paulus Rubens, známý vlámský barokní mistr, již ve své době velmi ceněný a uznávaný na nejednom z předních evropských panovnických dvorů.

Zmíněný obraz byl ve vší tichosti restaurován v jedné zámecké obrazárně na Moravě. Okruh zainteresovaných se ale neplánovaně rozšířil a výsledkem onoho zvýšeného zájmu se stala skutečnost, že vedení obrazárny bylo nuceno nahlásit dokonanou krádež.

Galerie byla členem ICOM – společnosti pro ochranu kulturních památek při UNESCO. To znamenalo, že žádná seriózní aukční síň nemohla přijmout obraz do prodeje. Prostřednictvím ICOMU byl ukradený Rubens zařazen do celosvětového pátrání.

Rubense, po němž v té době pátrali policajti z Čech a Moravy, neměl převzít nikdo jiný, nežli sportovně vyhlížející adept malířství. Obraz byl totiž ukraden na objednávku a na základě informací gangu, kšeftujícího s uměleckými předměty, získanými převážně krádežemi v galeriích a muzeích postkomunistických zemí. Banda, jejíž hlavní stan se nalézal v Badenu u Vídně, zajišťovala krádeže a převozy zcizených uměleckých děl do Rakouska. Zde je potom diskrétně nabízela bohatým sběratelům, především ze zámoří. Jaromil Blažek byl článkem tohoto gangu a vzácné Rubensovo plátno se skrývalo v obyčejné, běžně používané složce na výkresy, vložené mezi malůvky a reprodukce nevalné hodnoty.

Bylo přesně pět. Starožitník rozsvítil lampu na pultě a protáhl se kolem mladíka. Zamknul spodní bezpečnostní zámek vstupních dveří a dřevěné okenice do výlohy. Mládenec sledoval každý jeho pohyb. Neřekl ani slovo, ale i v tlumeném světle stolní lampy bylo vidět, že hoří nedočkavostí.

Blažek potěžkal lepenkovou složku a položil ji na desku prodejního pultu, potaženou světlou koženkou. Pomalu rozvázal

tkaničku, znovu složku zvednul a opřel hřbetem o pult. Mladík se nahnul nad něj a ve strnulé poloze mu zíral přes rameno. Lepenkové desky se pootevřely. Blažek do nich nahlédl a zalistoval v obsahu. Před studentem se na pultě ocitlo plátno, zobrazující korpulentní dámu v dobovém kostýmu, chovající v náruči malého bílého psíka. Kovové odstíny barev vystupovaly z pološera a dodávali obrazu jakousi magickou sílu.

„Je to Rubens. Potřebujeme, abyste ho přemaloval olejem. Nějaký jednoduchý motiv, ne moc barev.“

Studentův prostředníček a ukazováček se lehounce dotkly plátna slavného mistra. „To je krása,“ vydechl nepřítomně mladík. „Půjde to?“ vrátil jej po chvíli do reality skřehotavý starožitníkův hlas.

„Ano půjde.“

Plátno zase zmizelo ve složkách mezi dalšími obrázky a mladý malíř opustil krámek.

Po čtyřech dnech se Rubensův obraz vrátil do starožitnického krámku na Malé Straně. Postava dámy s psíkem zmizela pod nánosem temných barev, zobrazujících noční ulici, moderní úzký rám s bílou paspartou dodal dílu na autentičnosti.

Jaromil Blažek byl s prací studenta nadmíru spokojen, mladý mistr štětce s předanou odměnou a spokojenost se dala očekávat i od Blažkových chlebozárců.

Starožitník zavřel krámk a vydal se pěšky k zaparkovanému vozu. Právě začínal divadelní festival a mladí lidé – mnozí v divadelních kostýmech zastavovali kolemjdoucí a nabízeli programy. Na úvod dávali Kouzelnou flétnu. Dobře a svátečně naladěný Blažek zatoužil večerní představení navštívit. Pln radostného očekávání si po zbytek cesty domů představoval, jak svou nabídkou ohromí a překvapí manželku a ta ho bude nejdřív plísnit, že jí to neřekl dřív, ale začne se chystat a připravovat, aby vypadala co nejlépe.

Se šibalským úšklebkem otevřel dveře panelákového bytu na Jižním Městě. Nadšení a radost rychle odvál průvan. Nečekal ho nikdo. Byt byl prázdný. Prošel kuchyní a zastavil se před lednicí s mrazákem. Otevřel ji a začal zkoumat obsah. Láhev světlého ležáku položil na desku kuchyňské linky a vrátil se k otevřené lednici. Zrovna se nakláněl k chladírenské části, když v předsíni zazvonil telefon. Vyzváněl naléhavě a neodbytně. Rozmrzele přibouchl dvířka, přešel k přístroji a zvednul sluchátko. Podrážděným hlasem se ohlásil a čekal.

Druhý konec linky zůstával jistou dobu němý. Potom se ozval zastřený mužský hlas.

„Máš něco, co chceme. My zas máme toho mladýho, co ti obraz přemaloval a hlavně tvoji starou. Jestli ji chceš vidět živou, tak uděláš, co řeknem! Policii asi volat nebudeš, protože seš v tom až po uši. Kdybys ale volal, tak víš, co ji čeká, jasný?“

„Co s tím obrazem chcete dělat?“ zmohl se ohromený starožitník na otázku.

„To není tvoje věc. Hleď, ať uděláš, co ti řeknem. Ještě ti posílám dáreček,“ doplnil neznámý volající. Ve sluchátku to přeluplo a Blažek uslyšel vyděšený hlas manželky: „Járo, já mám strach! Oni jsou hrozní! Dej jim, prosím tě, ten obraz, jinak mi ublíží, prosím!“

„My se ti ozvem. Zítř!“

To byla poslední slova únosců. Potom telefon definitivně zmlkl.

Jaromil Blažek, zcela zaskočený nenadálým vývojem situace, těžce dosedl na kuchyňskou lavici a s hlavou v dlaních zkoušel urovnat těkající a pádící myšlenky. Policii skutečně volat nemohl. První, co musí udělat, je zkusit zavolat tomu studentovi. Měl číslo jeho mobilu.

Natáhl se pro příruční pánskou tašku, pohozenou volně na polstrované lavici. Vytáhl z ní mobilní telefon a bytelnou peněženku, opatřenou stříbrným monogramem. Tu dostal jako dárek k padesátinám od manželky. Pouzdro s mobilem šoupl dál po stole a začal přehrabovat obsah peněženky. Různé kousky a útržky papírů dopadaly nehlučně na omyvatelnou desku kuchyňského stolu. Konečně našel, co hledal. Přeložený lístek papíru několikrát hřbetem dlaně srovnal, přisunul si mobil a vyfukal číslo. Tohle opakoval v pravidelných intervalech až do pozdního večera. Zcela bezúspěšně. Přístroj zůstával hluchoněmý. Blažek přešel do obývacího pokoje a tak jak byl oblečený, uleh do sedačky. Jednou z opěrek si podepřel hlavu, pozoroval pukliny v panelovém stropě a přemýšlel. Přemýšlel, proč zrovna on zapadl do téhle prapodivné hry, proč zrovna on řeší to, co řeší, proč jiní žijí dál svůj život a nezatěžují se jeho starostmi.

Zítřka zajede za tím studentem a zkusí něco zjistit. Musí také informovat šéfa v Badenu. K ránu konečně usnul.

Na fakultě výtvarných umění se adept malířství nevyskytoval. Snad prý bude na kolejích. Ani tam o něm nic nevěděli. Buď nevěděli, nebo nechtěli říct. Zklamaný starožitník se vydal zpět napříč Prahou, do krámku, krčícího se v jedné z úzkých malostranských uliček.

Překonal nutkání nechat obchůdek zavřený a odjet domů na Jižní Město. Šéf totiž rozhodl, že mu pošle někoho, kdo dohlédne na jednání s únosci. Neřekl to doslova, ale z včerejšího rozhovoru to nějak vyplynulo.

Blažek tedy otevřel krám a se srdcem v krku čekal, jak se budou vyvíjet věci příští. Začalo to tím, že do obchodu vstoupil muž, kterého znal, nebo spíše věděl, kam jej zařadit. Menší, zavalitý černovlasý chlap se zploštělým čelem, býčí šjíjí a zpocenou košilí, co pro šéfa dělal špinavou práci a byl na svůj post náležitě pyšný.

„Jak to vypadá?“ zeptal se Blažek stroze.

„Počkáme. Uvidíme,“ zamumlal příchozí, o stoleček za pultem plesknul zmačkanými novinami, přisunul si černý taburet a začal číst.

Ručičky pendlovek na stěně dokrájely zbytek dopoledního času a mechanické závaží odbilo poledne. Nic mimořádného. Pár zvědavců se přitrousilo do krámu a po krátkém zevlování opět zmizelo v uličkách Staré Prahy.

Černovlasý chlap dál listoval novinami, starožitník se hrbil za pultem a pokoušel se odreagovat pozorováním holubů, bojujících na betonové mozaice pěší zóny o pohozené drobty.

Bylo pár minut před jednou a telefon se rozezvnil. Doslova se rozřinčel a to tak, že zvonění naplnilo malou místnůstku. Blažek po něm dychtivě skočil. Chlap od stolu s hlasitým zahekáním vstal a valil se rovněž k přístroji. Převrácený taburet překryly padající listy novin.

„Prosím,“ ohlásil se Blažek a čekal.

„Pojedeš směrem na Říčany a o půl třetí necháš auto s klíčkama na zadním parkovišti – co jsou popelnice – u motelu „Zátiší“. Obraz bude v kufru auta, jasný?“

„Jo... a dál?“ odpověděl roztřeseným hlasem starožitník. Sluchátko držel kousek od ucha a černý chlap mu funěl na šíji.

„Dál počkáš v motelu. My budeme potřebovat nějaký čas, abychom omrkli ten obraz. Pak se ti ozvem a řekneme, kde je tvá stará,“ odříkával tlumený mužský hlas.

„Kde mám jistotu, že ji uvidím živou?“

„Jistotu? Kdo má dnes jakou jistotu?“ zafilozofoval druhý na konci linky. Ten hlas a tón řeči zněly nějak jinak. To Blažka mátló a víc znejistělo.“

„Poslechni, my chceme obraz, ne tvou starou, rozumíš?“ Hlas v telefonu přešel do původní polohy a Blažek za souhlasného pokyvování černovlasého společníka odsouhlasil všechny vyděračské podmínky.

Jaromil Blažek – jako člen skupiny překupníků – částečně věděl a částečně nevěděl, jak je akce z rakouského Badenu organizována. Měl ze svých chleboďarců strach a správně tušil, že mu nedůvěřují a mohou si myslet, že zkouší blufovat. V tom se nemýlil. Opravdu mu nevěřili. Potřebovali ale starožitníkovy konexe v Čechách a proto šéf

rozhodl, že přistoupí na vyděračskou hru. Banda chtěla dát výstrahu všem dalším potencionálním uchazečům o nežádoucí spolupráci.

Předávka proběhla dle dojednaných dispozic. Bandité opatrně sledovali vyděrače, jedoucího v Blažkově Fordu. Neodvážili se jej zlikvidovat na tak frekventovaném místě a navíc chtěli zjistit, zdali se jedná o jedince nebo případně o nějaký konkurenční gang.

Sledovaný přivedl své pronásledovatele až před srubovou chatu se zelenou střechou, vykukující mezi vzrostlými smrky. S Rubensem v podpaždí zmizel uvnitř.

Obraz zabalený v novinovém papíře položil na osamocenou válečku, přinesl nůž, rozřízl motouz a začal chvatně trhat noviny. Poslední kousky papíru dopadly, kam dopadly, a motiv noční ulice vykuknul do odpoledního šera. To bylo také poslední krásné, co vyděrač viděl. Rána pažbou pistole do hlavy jej poslala kamsi hodně hluboko. Padal mezi rudočernými kruhy, vystřelujícími všude kolem. V tom ohnivém tunelu už neslyšel hlasy pronásledovatelů, prohledávajících zbytek chaty.

Hlasité zaklení jednoho z nich přivedlo zbylé dva na práh malé ložnice se staženými žaluziemi, jejímiž štěrbinami dopadaly do ztemnělé místnosti šikmé světelné pruhy. Drobné částičky prachu se v oněch bílých prouzcích světla zvedaly a klesaly jako ve víru nějakého magického tance. Žádnému z gangsterů se nechtělo překročit práh ložnice. Nebylo divu. Uvnitř číhala smrt.

Přes dvě spojená lůžka s vysokými čely ležela žena. Platinově zbarvené delší vlasy jí zakrývaly obličej. Ruce měla roztažené jako nějaký panák a vůbec nebrala na vědomí dotěrné mouchy, které

vyrušeny při pohřební hostině s podrážděným bzučením přelétaly po místnosti.

Jaromil Blažek čekal – jak bylo dohodnuto – v jednom z boxů takzvané selské jizby motelu „Zátiší“. Seděl schoulen u velké prosklené stěny, kterou se dovnitř dral sluneční žár. Popíjel kávu a opakovaně zaháněl neodbytný spánek. Atmosféru selské jizby měly navozovat dřevěné vyřezávané stoly a lavice, svázané klasy kukuřice na stěnách a kostkované „firhaňky“, zdobící vstupní dveře a prosklenou stěnu, která se k selské jizbě hodila asi jako traktor k Přemyslu Oráčovi.

Blažek seděl a pohnul se, až když ucítil na rameni čísi ruku. Ospale zamžoural a poněkud se napřímil. Nad ním stál ramenatý prošedivělý padesátník v ocelově modrém obleku, kravatě téže barvy a o odstín světlejší košili. Šedé oči se zapíchly do Blažka a ten si začal povolovat uzal na kravatě. Přišel samotný šéf. To Blažek nečekal. Černovlasý bodyguard se svráštělým čelem – co dělal starožitníkovi společnost při telefonickém vyjednávání s únosci – postával u výčepu.

„Zaplatte!“ přikázal šéf. Beze slova se otočil a zamířil k východu. Vazoun se od šenku rychle pohnul, aby stačil přidržet dveře. Blažek zamával peněženkou, zaplatil a s ustaraným výrazem ve tváři vykročil za nimi.

Na cestičce, vydatně posypané drobným světlým šterkem a lemované nízkými jehličnany, parkoval Opel Omega. Elegantní vůz

se spuštěným motorem stál před budovou motelu, orámovaný po stranách impozantním vchodem, nahoře potom světle modrým baldachýnem po vzoru hotelů z amerických filmů. Za volantem se rozvaloval holohlavý mladík v modrozlutém podélně pruhovaném triku. Vedle něj seděl červovlasý chlap s býčí šjí a pohrával si se slunečními brýlemi. Blažek otevřel zadní dveře a usedl vedle šéfa, zaboreného v koženém sedadle a kouřícího oblíbenou dýmku s voňavým tabákem.

„Máte obraz?“ začal opatrně starožitník.

„Jo, máme,“ dostalo se mu strohé odpovědi.

„A manželka? Našli jste ji?“ vyhrkl nedočkavě Blažek a vzepjal se na sedadle.

„Našli jsme ji,“ přežvýkal šéf, natočil se k oknu a jakoby něčím zaujatý, začal pozorovat okolí.

„Jak vypadá? Co říkala?“ zaúpěl starožitník s prosebným výrazem ve tváři. Ocelově šedý elegán se neotočil. „Uvidíte sám,“ procedil skrz zub svírající dýmku a rukou udělal odmítavé gesto. Velká černá limuzína se tiše rozjela.

Šofér uhnul z rušné hlavní silnice a vůz začal stoupat po zpevněné cestě. Zastavil na travnatém plácku při okraji lesa. Blažkův Ford Mondeo stál nehnutě, osamocen a opuštěn, pod rozložitými větvemi nějakého vrostlého listnáče. Řidič zakormidloval černý Opel vedle něj a vypnul motor.

Skupinka čtyř mužů přešla mlčky palouk a zmizela v tichu a chladu lesa. K chatě se přiblížili opatrně, poměrně velkým obloukem.

Zůstali přikrčeni ve srázu nad ní a z výšky pozorovali svažující se zelenou střechu s vysokým komínem.

Z hustého zeleného křoví vystoupil pořizek ve vytahaném khaki triku. Připojil se k nim. „Všude klid,“ pronesl polohlasně a prsty pravé ruky pročísl ježka světlých vlasů, tak žlutých a tuhých, že připomínaly čerstvě posekané strniště.

„Jdeme!“ zavelel šéf a muži začali opatrně sestupovat. Jeden po druhém se protáhli dveřmi do chaty, aby se zase sešli v místnosti, která byla zařízena různorodým nábytkem a zřejmě sloužila jako obývací.

Tmavovlasý chlap se zploštělým čelem přešel místnost a rozhrnul kostkovaný závěs v rohu. Bundy a kabáty na věšáku, botník nacpaný botami. Na zemi ležel muž v bílém triku a tmavě modrých sportovních teplácích. Byl svázan na rukou i nohou a ústa měl přelepená mucholapkou. Ten tmavovlasý se jej pokusil chytit za kšticí zplihlých kaštanových vlasů. To se mu nepodařilo a hlava zajatce dopadla s hlasitým žuchnutím na tvrdé lino.

„To je ten hajzl,“ zavrčel výhružně chlap s býčí šjí a stočil pohled směrem k šefovi. Ten si přisunul židli, posadil se a zkoumavě si svázaného muže prohlížel.

Starožitník Blažek několikrát zalpal po dechu. Zatím se nezmohl na slovo. V zajatci okamžitě poznal mladíka, kterého na manželčinu radu pověřil přemalováním kradeného Rubense.

„Tohle bohužel nemůžeme trpět. Přidělal jste nám starosti. Musíte počítat s nejhorsím,“ vysvětloval jakoby pro sebe šéf. U svázaného se mezitím objevili i další dva gangsteři. Jeden z nich, ten se slámovým ježkem, se sehnul a strhl mu z úst nalepenou mucholapku. Mladík se

strachem rozplakal a začal hlasitě škytat a vyrážet slova. „To všechno naplánovala ona... ona mně do toho dostala a potom se mně chtěla zbavit!“ křičel plačtivě student.

„Kde je Judita... kde je moje manželka?“ zaúpěl tichounce starožitník.

Šéf pokynul hlavou směrem k jednomu z gangsterů, potom směrem k Blažkovi a ve finále kývnul k ložnici. Bodyguard uchopil zmateného starožitníka za rameno a potáhl jej určeným směrem.

Při pohledu na mrtvou se Jaromil Blažek roztrásl. Stál zkoprněle na místě a kousal se do spodního rtu. Potom toporně přikročil k posteli a hladil ji po vlasech, spuštěných přes obličej, jako opona po představení.

Chlap, co Blažka přivedl do ložnice, jej zase stejným způsobem vrátil do obýváku. „Tady máte vraha Vaší paní,“ řekl mrazivým hlasem šéf a ukázal prstem na škytajícího studenta, schouleného na podlaze. „Máte možnost se s ním vyrovnat. To taky uděláte!“ přikázal a jeden z gangsterů podal nešťastnému starožitníkovi odjištěnou pistoli.

„Odtáhněte ho někam dál!“ poručil šéf a tři chlapiska přikročili ke spoutanému mladíkovi. Ten třesl hrůzou oči a pokoušel se křičet. Ústa mu ale umlčel roubík. Škubající se oběť vynesli z chaty. Za nimi se šoural s pistolí v ruce zdrcený starožitník. Bojoval svůj velký vnitřní boj, ale již dopředu věděl, že nemá volbu. Snažil se sebrat síly a přesvědčit sám sebe, že jedná ve jménu zavražděné manželky. Bude ještě více a pevněji připoután k této bandě všehoschopných lidí.

Odsouzenec opouštěly síly. Koulel očima, roubík v ústech utlumil jeho poslední slova. Jaromil Blažek namířil hlaveň pistole na pravý spánek oběti, zavřel oči a dvakrát stisknul spoušť. Zahřměly výstřely a divoký holub vzlétl k nebi. Duše Zdeňka Červinky, studenta posledního ročníku akademie výtvarných umění, se vydala na svou nekonečnou pouť neznámem.

Manželé Červinkovi opustili hlavní silnici – po které proudila téměř nepřetržitá šňůra pestrobarevných aut – a zamířili k nedaleké chatové osadě, rozeté mezi lesními remízkami na jihovýchodním svahu kopce Točník. Úzká zpevněná cesta dovedla červenou, oprýskanou škodovku na prostranství, lemované okrajem smíšeného lesa a řadou opracovaných klád.

Ivo Červinka, dvaapadesátiletý účetní, projel úhlopříčně tohle lesní zátíší a vedl své MB 1000 po svozové cestě. Bylo sucho, takže si mohl dovolit autem až k samotné chatě. Téměř každý víkend prchali s manželkou z betonové městské džungle, aby zde našli klid a načerpali síly k přežití v tom každodenním shonu a mumraji.

Předek vozu se zapíchl mezi dva duby, šofér vypnul motor, zařadil rychlost a přitáhl ruční brzdu. Jeho manželka, tělnatá dáma kolem padesátky, s nápadně rudým přelivem natupírovaných vlasů, posbírala igelitové tašky a vydala se směrem ke srubové chatě se zelenou střechou krčící se kousek pod nimi.

Pan Červinka zrovna podkládal poslední kolo vozu připraveným kamenem, když ticho pátečního odpoledne prořal hrůzostrašný výkřik. Zaskočený účetní podvědomě spojil ono příšerné zaječení s osobou své ženy. Vymrštil se z podřepu a chvátal k chatě.

Manželka stála před vstupními dveřmi. Strnule, hrozivě nehybně. Dlaní ruky potlačovala další výkřik. Igelitové tašky se povalovaly u jejích nohou.

Sluneční paprsky se zapíchly šikmo do mých sandálů, zasunutých těsně pod čelem postele. Natáhl jsem se pro ně zrovna, když volal Honza Šťastník – můj parťák – a chtěl, abych zajel rovnou na ústředí. Začínal nový týden. Rozmrzele jsem položil sluchátko a zapřemýšlel. Zajet rovnou na ústředí Interbrigu, to znamenalo vypustit plánovanou snídani v bufetu „Pod kaštany“. Vypustit snídani, to způsobí prudký pokles pozitivní energie. Prudký pokles pozitivní energie vytvoří prostor pro mrzutosti a „blbou náladu“. Rozhodl jsem, že nemůžu dopustit, aby obyčejný český pracující člověk poklesl na duchu a myslí kvůli „blbě náladě“ a navíc, tato „blbá nálada“ ovlivnila jeho příští pracovní výkon.

V bufetu bylo už teď – o půl deváté ráno – téměř plno. Chlapi v montérkách všemožných barev a nápisů, zapíjeli gulášovku nebo hrachovou s párkem a rozebírali finanční situace jednotlivých firem a vztah majitelů nebo managerů k vládní akci „čisté ruce“. V zakouřeném místnosti vládla shoda názorů.

Posílněn na těle i duchu, vydal jsem se pěšky k bílé kachlíkové budově, kde ve třech patrech sídlilo ústředí české sekce Interbrigu, nadnárodní policejní organizace, potírající ve členských zemích všechny formy organizovaného zločinu.

V kanceláři čekal vzkaz od Honzy. List papíru s jednoznačným textem BĚŽ K ŠÉFOVI! Sebral jsem poznámkový blok a učinil žádané.

„Tak můžeme konečně začít,“ pronesl zpoza masivního dubového stolu náš přímý nadřízený, plukovník Petr Roba a rukou učinil gesto, které mohlo obsáhnout ledacos.

„Promiňte, dřív jsem to nestihl,“ vymáčknul jsem ze sebe omluvně a vtěsnal se do jedné z polstrovaných židlí, stojících ve dvou řadách kolmo k šefovskému stolu. Po levici jsem měl Honzu, proti mně seděl chlapík, co vypadal jako herec Jiří Vala. Na sobě světle modrou košili s vykasanými rukávy a přes opěradlo židle přehozené tmavě modré sako. Jedním okem otevřeným a druhým přivřeným hleděl směrem k našemu šefovi. Ten si obřadně nasadil kostěné brýle, rozevřel fascikl připravený na stole před sebou a rozhlédl se po místnosti. „Kapitán Mrázek z kolínské kriminálky,“ máchnul rukou směrem k muži proti mně a pohlédl na nás s Honzou. „Kapitán Zach a nadporučík Šťastník,“ přelétl zrakem k našemu protějšku a rukou mávnul pro změnu směrem k nám. Krátce jsme se přes stůl pozdravili.

Plukovník si odkašlal a začal heslovitě číst. „V jedné soukromé chatě, v osadě Lužná, našli v pátek v šestnáct třicet hodin mrtvolu ženy. Šlo o násilnou smrt, oběť byla zardoušena. Podle lékařské zprávy došlo k vraždě den předtím, to je ve čtvrtek odpoledne. Podrobnosti

ohledně vyšetřování vám – až tady skončíme – řekne tadyhle kapitán Mrázek,“ shrnul šéf, posunul nepokojné brýle a přelétl pohledem z Honzy na mě.

„Proč Interbrig?“ vyřkl nahlas nevyslovenou otázku.“ Protože zavražděná se jmenovala Judita Ptacek, provdaná Blažková a byla vídeňská Češka s rakouskými doklady a žila střídavě ve Vídni a Praze. Ten Blažek je v našem archivu evidován jako osoba s vazbami na někdejší StB a je podezření, že není úplně čistý. Dřív pracoval jako kulturní pracovník našeho velvyslanectví ve Vídni. Tehdejší druhá správa si ho hlídala a řídila. Už tehdy handloval se starožitnostmi a uměleckými předměty. Namočil se do několika průserů, ale vždycky se to nějak zahrálo do autu. Takže proto Interbrig. Kapitán Mrázek vás teď seznámí s výsledky pátrání, ostatní je na vás. Hodně štěstí a věřím, že spolupráce bude fungovat k oboustranné spokojenosti,“ ukončil plukovník, rázně sklapnul desky složky a zvedl se od stolu. To byl pokyn pro nás a my tři učinili žádané, to znamená totéž.

V naší kanceláři jsme potom hodnou chvíli seděli nad šálky kávy, pohárky Coly a dosavadními výsledky vyšetřování.

„Po tom mladém Červinkovi můžeme pátrat každý po svém, Blažka – s ohledem na to že je z Prahy – toho bychom si mohli vzít na starost my,“ navrhl jsem a zapíchl pohled do kolínského kriminalisty. Nezdálo se, že by to na něj nějak zapůsobilo. Několikrát si promnul bradu a otevřeným oknem pozoroval šedomodrou oblohu s rozplizlými konturami mraků.

„Dobře, „prohlásil po chvíli ticha a začal se zvedat ze židle. Melodický zvuk mobilu jej opět usadil. Během hovoru několikrát přitakal a zvednul obočí.

„Molekulárně-biologické testy prokázaly, že zbytky měkké tkáně, co byly zjištěny za nehty zavražděné Ptáčkové a kapky krve na polštáři a prostěradle jsou toho hledaného Červinky. Daktyloskopické stopy ukázaly na přítomnost obou, tedy Ptáčkové a Červinky v chatě, trasologické zase přítomnost více osob, podle všeho mužů.

S faktem, že se Červinka s Ptáčkovou zdržovali v Lužné, nás Mrázek seznámil během předchozího seznamovacího rozhovoru. Potvrdili to shodně prodavačka ze smíšeného zboží ve vesnici a hostinský. Podle obou nebyla Ptáčková Červinkou nijak omezována v pohybu a byla s ním evidentně dobrovolně.

„Tak se do toho dáme. Zůstaneme ve spojení,“ řekl jsem a hrábl po bundě, pověšené na věšáku vedle umyvadla. To samé učinil i Honza, akorát s tím rozdílem, že si do náprsní kapsy strčil balíček rozdělaných Spart a nový, nenačatý, přidal – snad pro strýčka Příhodu. Pár minut nato jsme se už s kapitánem Mrázkem loučili u aut, zaparkovaných na vnitřním dvoře Interbrigu.

Studentské koleje vypadaly přesně jako studentské koleje. Před paneláky, roztroušenými mezi zelení stromů, koberci trávníků a šedí betonových hřišť, seděly na lavičkách nebo postávaly a debatovaly

skupinky mladých lidí. Na římsách oken se krčily sklenice se sádlem, domácími klobásami a sterilovanými okurkami.

Vzpomněl jsem si mimoděk na svá studentská léta, kdy se mnou z domova cestovala sklenice domácího sádra a škvarkové pagáčky.

Správce kolejí, statný padesátník ve vytahaném svetru a sešlapaných pantoflích, nás vybavil potřebnými informacemi a my s Honzou stoupali do druhého patra černobíle nastříkaného paneláku, ke dveřím číslo 211.

Honza stisknul dvakrát tlačítko zvonku a čekalo se, co bude. Nebylo nic, tak zvonění opakoval. Někde za dveřmi zapleskaly bosé nohy a mezi futry se po chvíli objevila střapatá blondátá hlava mladíka v narůžovělém triku a tmavých trenýrkách, co mu sahaly až pod kolena. Ospale mžoural zpoza otevřených dveří a nevěděl co říct. „Dobrý den, promiňte, že rušíme, ale hledáme Zdeňka Červinku,“ řekl Honza, aby toho mladého ve dveřích nějak rozhýbal.

„Ten... ten tady není. Nebyl ani na výuce. Ani ve čtvrtek, ani v pátek. Možná bude doma v Kolíně. Jestli není marod.“

„Doma v Kolíně není,“ pronesl jsem s notnou dávkou rozhodnosti v hlase. Tuhle informaci mi totiž před několika minutami potvrdil kapitán Mrázek. „Nevíte opravdu, kde by mohl jinde být?“ zeptal jsem se s jistou nadějí.

Třeba má tady v Praze nějakou přítelkyni,“ konkretizoval můj dotaz Honza.

„Ne, to nemá. To bych věděl,“ zavrtěl mladý student hlavou a několikrát přešlápl na studeném linu. „Už se tady na něho ptal nějaký